Povestea unei perpetue deveniri

On Iulie 30, 2017

Ceea ce niciodată nu se uită stă cuprins într-o anexă, parte integrantă a traseului parcurs prin diversitatea sa, același traseu imaginat de un Zeu, trăit de un alchimist, iubit de un filosof, încredințat unui explorator și condus cu forța hazardului.

Trăiam dintr-un exces nemăsurat de luare aminte, between "remember your own faults" and responses of "don't know", în totalitatea descrierii unui tablou nocturn al vieții, la fel cum prințul Ludovic Filip își plămădea personalitatea din schimbarea împrejurărilor excepționale și nefavorabile prin care trecea patria lui.

Totul părea desprins dintr-o călăuzire non-materială de afară, a celor ce se văd, dar nu se pot cunoaște, în misterul infinit al diferențelor lor, în lăuntrul ascuns al făptuirilor de neînțeles de care gândurile pline de îndoială se agățau cu încăpățânare. Ca și când m-aș fi cufundat într-un spațiu etern, orice aș fi ales, întuneric sau lumină, tot în același loc aș fi ajuns, unde bătăile de inimă nu sunt auzite, dar simțite și împărtășite cu precizia unui ecou care se răsfrânge peste lume.

Însumând toate cele încercate și testate până atunci, chiar dacă nu am fost tot timpul conștient de absurditatea eforturilor mele, ceea ce poate constitui o taină pentru orice om nefamiliarizat cu formulele de experimentare a marii cunoașteri, se obține o nouă imagine despre artă: prim planul unui prezent etern. Destul loc în care să-mi adăpostesc mintea și constanta ei nevoie de a "deveni" ceva.

Din necesitate, știam prea bine că există și alte bunuri care constituie fericirea, precum pasiunea pentru artă și interesul acordat „laboratorului de științe", reunite în universul unui creator de geniu. Dar numai unul singur se perpetuează în ciuda faptului că nu epuizează întregul conținut al Marii Opere, lăsând la o parte orice demers filosofic: profunzimea conștiinței în care toate lucrurile se întâlnesc într-o aceeași unică realitate.

Leadership: Răspunsurile "Ştiu" sau "Nu știu" cu privire la efectele secundare ale consumului de „luare aminte" pot fi considerate incorecte în ecuația obișnuinței de a le retrăi?

Erorile unui înțelept din care se poate desprinde un sens profund, din care fac parte confuziile unei memorii neexperimentate sau ezitările unei conștiințe legate de timp, se exprimă printr-un sentiment sfânt în fața necunoscutului, făcând ca toate să capete o rezonanță copleșitoare, aproape letală.

Arta de a privi totul în mai multe dimensiuni simultane, *a trick of a mind stretched by new experiences* , este un simptom al unei obișnuințe adânc înrădăcinate în mine: de a privi lucrurile contra curentului, în alt fel decât am crezut că le știu. Să retrăiesc tot, prin ce-am trecut, regretele și aspirațiile, îmi dă răgazul să mă gândesc la mine ca la "Cei Trei Prinți din Serendip": când călătoream nu încetam să descopăr, accidental sau prin isteține, lucruri pe care nu le căutam. „Nu știu" s-a transformat aproape peste noapte într-un binemeritat „Ştiu".

Victor Hugo, căruia viața i-a comunicat alte înțelesuri decât oamenilor de rând, s-a făcut auzit după prima cotitură a filosofiei, cea adevărată: *„Dumnezeu arată oamenilor vrerile lui vădindu-le în evenimente, texte obscure, scrise într-o limbă misterioasă. Oamenii le traduc pe loc. Traduceri grăbite, incorecte, pline de greșeli, de lipsuri și de contraziceri. Foarte puține spirite pricep limba divină. Cel mai pătrunzători, cei mai potoliți, cei mai adânci descifrează*

încet, și când ajung la capătul textului lor, treaba e desăvârșită de mult."

Necontenit, păream încărcat de acea predestinare a omului mândru care niciodată nu ar pleca capul în fața ascuțitei săbii a legilor nescrise, aproape tot atât de impersonale ca judecata lui Dumnezeu căruia parcă îi lipsea toată emoția. Concluziile experiențelor personale se desprindeau din impactul originalului pe care credeau că l-au deprins și alchimiștii, și înțelepții sau exploratorii în călătoriile lor lungi în necunoscut, fiind mai mult o chestiune de curaj, o ultimă clasificare a factorilor pulsionali, între revelația divină și inspirația artistică. Toate își au baza în bruscarea legăturii secrete cu ceea ce presupune să fii realmente virtuos.

Virtutea cea mai importantă pe care trebuie să o dobândești este un fel de înfrângere temporară în fața păcatului metafizic, din care capeți puterea de a te opune celor deja cunoscute.

Căpitanul Sinbad și echipajul său găsesc o tabletă de aur care îl conduce către un practicant malefic de magie neagră, prințul Koura. Sinbad se întâlnește cu Vizirul care are cealaltă parte a tabletei, formând harta unei comori de neimaginat: tinerețe veșnică, scutul întunericului și o coroană a bogățiilor nespuse. Împreună cu Vizirul, Sinbad și echipajul său pleacă peste mări în căutarea comorii.

În fiecare timp există oameni care înoată împotriva cursului apei, dar și oameni care sunt conduși de un fir misterios, care se numește: imprevizibil. Reușita ca o întâlnire întâmplătoare. Hazardul integrat operei de artă - divină. Cauți un lucru și găsești altul. Mergi într-o direcție, și în mod ciudat ești condus în alta. Nu poți deosebi descoperirea de ceea ce ai căutat efectiv.

Să-mi asum riscul privirii dincolo de marele ocean al interiorității divine, care ordonează fapta triumfătoare și raporturile omului cu lumea dincolo de granițele efortului minim necesar al inspirației moralizatoare, însemna să mă adâncesc în desăvârșirea lucrării de care are nevoie înălțimea înțelepciunii, sfidând proiecția acelei Energii sau Voințe de a fi, care, după Schopenhauer, se manifestă fără scop și fără rațiune.

A fi un om al deprinderii lecțiilor de viață, aidoma unui alchimist aflat în căutarea tinereții veșnice, înseamnă să te adâncești în întregime în împlinirea ta, dulce și dureroasă totodată, care pornește de la o ignorare continuă a semnalelor de alarmă trimise de spiritul universal și se continuă cu lupta împotriva unui sine care nu se lasă înțeles, nu se dă învins în fața orizonturilor etern misterioase ale lumii.

Adevărata măreție este să te menții într-un prezent care își protejează trecutul asigurându-i „traducerea" corectă, o interpretare conformă cu o voință mai mare și mai înțeleaptă decât a ta.

Povestea unei perpetue deveniri, adevărata capodoperă a punerii în relație a două sau mai multe judecăți pentru a obține o alta nouă, între puncte originare și momente finale, în analiza personajelor trasate din linii fine, este o eroare exilată în eternitate. Tot așa cum a construi un glob de cristal înseamnă a pune în funcțiune o lume imaginară în care cineva a așezat soarele pe cer.

Ceea ce niciodată nu se uită stă cuprins într-o anexă, parte integrantă a traseului parcurs prin diversitatea sa, același traseu imaginat de un Zeu, trăit de un alchimist, iubit de un filosof, încredințat unui explorator și condus cu forța hazardului.

Source: https://neculaifantanaru.com/povestea-unei-perpetue-deveniri.html